

The Individual Writer's Voice: Gao Xingjian's *Aesthetics and Creation*

Stephen Conlon
Assumption University

Abstract

Gao Xingjian offers a way beyond the currently prevalent ideologies that seem to dominate literature and literary criticism. He does this by creating major works that offer an aesthetic based on a return to the humanist traditions of literary art and the infusion of Buddhist and Taoist Ways to Enlightenment. His achievement is to blend Eastern and Western perspectives or perceptions that enrich each other and so make possible truly original art.

This essay discusses Gao's views on art by arguing that once another, better, way to think and create can be enunciated, we may recognize the passing of what is currently often touted as the only correct or valid way to read and write literature in our universities and in the literary market. If it is possible to be original and cogent in expressing such an alternative, then perhaps we may re-shift our focus back onto the ways we have been writing before the advent of Postmodernist and Poststructuralist ideologies. In so doing, we may also return the writer's voice to the discussion of literature and so re-establish the communication networks we need for great art which dialogues with us as individuals to flourish. Once this is achieved, a new renaissance may be possible that, in Buddhist terms, brings back to life what we thought was dead: literature is not exhausted; the author is not dead; art that sincerely represents the individual's life and mind in verisimilar ways remains the most pressing need in this hyperreal age we have been told by literary ideologies we live in.

The form or style of this essay is offered as an alternative to the current turgid and unreadable ways of writing espoused in poststructuralist academic circles that have only resulted in a new poverty of literary criticism and of language. We may need to re-learn how to discuss literature in our own voices: Gao's voice in his *Aesthetics and Creation* is an exemplary way to do so.

Keywords: Gao Xingjian, Chan Buddhism, postmodernism, tradition,

communication, aesthetics, creativity, voice, pronouns, perception, renaissance, literary criticism

Gao Xing Jian ได้นำเสนอวิธีการที่แตกต่างจากเจตนารมณ์ที่แพร่หลายในปัจจุบันซึ่งมีอิทธิพลต่อวรรณกรรมและงานวิจารณ์เขาได้สร้างสรรค์ผลงานชิ้นสำคัญที่นำเสนอมุมมองความงามที่น่าเสนอมุมมองความงามที่อยู่บนพื้นฐานการย้อนอดีตไปในช่วงประเพณีดั้งเดิมของมนุษยนิยมภายใต้งานวรรณกรรมและการรวมกันของแนวทางการครีเอทีฟในลัทธิเต๋าและพุทธศาสนาความสำเร็จของเขาคือการผสมผสานมุมมองหรือการรับรู้ทางตะวันออกและตกเข้าด้วยกันดังนั้นทั้ง 2 วิธีได้สนับสนุนซึ่งกันและกันและช่วยให้ศิลปะกลับไปสู่ความเป็นศิลปะดั้งเดิมอย่างแท้จริง

บทความนี้ได้กล่าวถึงมุมมองของ Gao Xing Jian เกี่ยวกับงานศิลปะโดยให้เหตุผลว่าเมื่อวิธีการคิดและสร้างสรรค์ที่คิดว่าถูกเผยแพร่ออกไปพวกเราอาจจะรับรู้ได้ถึงการส่งต่อ/สืบทอด/ส่งผ่านของสิ่งที่ถูกปลูกฝังในปัจจุบันว่าเป็นวิธีที่ถูกต้องและมีเหตุผลเพื่อที่จะอ่านและเขียนงานวรรณกรรมในร่วมสมัยและตลาดวรรณกรรมพวกเราจะต้องเปลี่ยนมุมมองกลับไปยังวิธีที่พวกเราเคยใช้ในงานต่างๆ ในช่วงก่อนการยุคของอุดมการณ์, หลังยุคใหม่และหลังยุคโครงสร้างนิยมถ้าเราย้อนกลับไปสู่ความคิดดั้งเดิมและมีเหตุผลในการอธิบายทางเลือกต่างๆ การทำเช่นนั้นพวกเราจะต้องเปลี่ยนมุมมองของเหล่านักเขียนเป็นการประหม่อภิปรายงานวรรณกรรมและปรับโครงสร้างเครือข่ายการสื่อสารที่พวกเราต้องการต่องานสร้างสรรค์ซึ่งจะทำให้บทสนทนาต่างๆ ผลลัพธ์มากขึ้นเมื่องานที่ประสบความสำเร็จยุคสมัยใหม่อาจจะเป็นการนำกลับมาของสิ่งที่เราคิดว่าหายไปแล้วในแง่ของพุทธศาสนางานวรรณกรรมยังไม่ได้หายสาบสูญผู้ประพันธ์ก็ยังไม่ได้ออกไปงานเขียน/ศิลปะจึงเป็นสิ่งที่แสดงถึงชีวิตและจิตใจของแต่ละคนอย่างแท้จริงซึ่งยังคงเป็นที่ต้องการของสื่อมากที่สุดในยุคนี้จริงที่พวกเราได้ออกบอกว่าผ่านทางระบบความคิดทางวรรณกรรมในช่วงสมัยที่เราซึ่งอยู่รูปแบบหรือลักษณะของบทความเป็นตัวเลือกแทนวิธีการเขียนที่อ่านไต่แยกและตรงเกินไปในปัจจุบันที่ถูกเผยแพร่ในวงการวิชาการของนักโครงสร้างนิยมซึ่งจะมีผลต่อความเชื่อมโยงในการวิจารณ์วรรณกรรมและภาษาพวกเราต้องการที่จะเรียนรู้อีกครั้งถึงวิธีการอภิปรายบทความ/งานวรรณกรรมในแง่ของเรานเอง มุมมองของ Gao Xing Jian ในงาน “ความสุนทรีย์และความสร้างสรรค์” ก็เป็นตัวอย่างในการทำเช่นนั้น

Keywords: Gao Xingjian, นิกายเซน, แนวคิดหลังยุคทุนนิยม, ประเพณี, การสื่อสาร, สุนทรียศาสตร์, ความคิดสร้างสรรค์, ลักษณะการเขียนเฉพาะตัว

But hell can endure for only a limited period and life will begin again one day. (Camus: 1951: 241)

I

The impetus for this essay comes from a realization that Gao Xingjian has been largely ignored by critics. This is despite his having written *Soul Mountain*